

ber på en forkert måde. Det er helt i orden, hvis hr. Albrechtsen vil henholde sig til noget, som han mener er en folkelig opfattelse, men jeg synes sådan set bare, han kunne have sagt, at vi vil altid have højere standarder.

Det, jeg klager over, er, at man begynder at bringe forsigtighedsprincippet ind i diskussionen. Dermed skaber man forvirring, og jeg synes sådan set ikke, det er vores opgave herinde at skabe forvirring. I forvejen kan det være svært nok for folk at følge med i, hvad der foregår, og der er da ingen grund til at forsøge at gøre dem endnu mere forvirrede ved at drage et princip ind i debatten og bruge det på en måde, som er lodret forkert.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det, jeg gjorde mig skyldig i, var, at jeg sagde, at hvis vi har et stof, som er kræftfremkaldende, eller vi i hvert fald mener, at der er risiko for, det er kræftfremkaldende, skal vi undgå at bruge det. Hvis vi ikke helt kan undgå det, fordi det forekommer i produkterne fra naturens hånd, skal vi af forsigtighedsgrunde ned på det allerlaveste niveau, der overhovedet kan lade sig gøre, og jeg antog i min naivitet, at det er anvendelse af forsigtighedsprincippet, og det tror jeg nu dybest set også det er. Det handler om at være forsigtig og ikke at udsætte folk for, at de får skader på helbredet.

Men det er altså alt for filosofisk for mig, og jeg er slet ikke i tvivl om, at EU-juraen sikkert kan få forsigtighedsprincippet til at gå ud på det modsatte, hvis det endelig skal være. Lad endelig juristerne om det. Men jeg har altså mit eget personlige forsigtighedsprincip, og det kører jeg efter.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu er hr. Keld Albrechtsen jo ude i det rene koketteri, for det, der sådan set er essensen i sagen, er, at vi er uenige. Enhedslisten siger, at de til enhver tid vil slå for skrappe standarder, også selv om de ved, at det kun indvirker rent marginalt på sundhed og miljø i EU-landene, mens vi samtidig ved, at det skader i den tredje verden. Det er det, vi er uenige med Enhedslisten om, for vi mener, man skal foretage en afvejning og sørge for ordentlig dokumentation.

I de sager, hvor man kan se, at der kun er en marginal gevinst at hente for EU, men der er store skadevirkninger for ulandene, siger vi: Her

vægter vi ulandenes sundhed højest, her vægter vi forbrugerne i ulandene højest, netop fordi vi ikke vil sætte forskellig værdi på en dansker og en afrikaner.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at forslagene til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 173: Forslag til lov om ændring af fusionsskatteloven, ligningsloven og selskabsskatteloven. (Annullering af egne aktier).

Af skatteministeren (Svend Erik Hovmand).
(Fremsat 24/2 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Freddy Dam (V):

L 173 er et lovforslag, der tager sigte på at cementere og præcisere Skatteministeriets opfattelse af, at pengeinstitutter og andre selskaber ikke skal have adgang til fradrag for kunstige skattetekniske tab i forbindelse med annullering af egne aktier.

I 1996 nedsatte en socialdemokratisk skatteminister en arbejdsgruppe til at analysere den danske aktieavancebeskatningslovgivning og eventuelt fremkomme med forslag til forbedringer. Arbejdsgruppen afgav betænkning nr. 1392 herom i september 2000, og betænkningen gav hverken den tidligere SR-regering eller den nuværende VK-regering anledning til at fremsætte lovforslag. Derimod inspirerede betænkningen en række pengeinstitutter til at forsøge at opnå fradrag for tab i forbindelse med annullering af

egne aktier og udlodning til aktionærer, som der ellers ikke kunne opnås fradrag for.

Kl. 18.10

Mange selskaber har opkøbt egne aktier og efterfølgende annulleret dem, men ikke alle, der har haft mulighed for det, har forsøgt at opnå fradrag i den anledning. Man må gå ud fra, at det skyldes forskellige juridisk-faglige vurderinger af, om der i lovgivningen er grundlag for et sådant fradrag, og om det ville være omkostningsrisikoen værd at søge fradraget gennemført ved at bringe spørgsmålet for domstolene.

I Skatteministeriet er man af den faste overbevisning, at der ikke er grundlag for disse fradrag ifølge den gældende lovgivning, og som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, er det Skatteministeriets opfattelse, at der i arbejdsgruppens redegørelse ikke er holdepunkter for en antagelse om, at ny lovgivning er nødvendig for at imødegå de nævnte dispositioner. På samme måde er en række af landets førende skatteeksperter ikke et sekund i tvivl om, at disse kunstige skattetekniske fradrag ikke vil finde nåde for domstolenes kritiske øjne, om end nogle få af eksperterne naturligvis ikke vil afvise, at der kan være en spinkel teoretisk risiko herfor.

I Venstre er vi af den opfattelse, at lovgivningsmagten ikke nødvendigvis skal skride ind med lovgivning, hver gang der opstår mulig tvivl om fortolkningen af specielle lovregler. Lovgivningsmagten har til opgave at udstikke generelle regler, ikke afgøre enkeltsager. Det har vi skattemyndighederne og domstolene til. Men da der på den anden side er udsigt til, at mange selskaber vil kræve at få disse fradrag, hvis de nuværende klager mod forventning skulle få medhold ved domstolene, og da der er tale om ganske betydelige beløb, har vi i Venstre stor forståelse for, at skatteministeren udviser en ansvarlig holdning ved at tage skridt til at forhindre en mulig fremtidig udnyttelse af skattereglerne, som vel alle her i salen finder uønskværdig.

Det er bedre at konstatere, at den lovgivning, vi gennemfører med dette lovforslag, alt andet lige er unødvendig, hvis domstolene til sin tid underkender fradragene, end at udsætte statskassen for massive tab, som ingen ønsker, og derfor støtter Venstre naturligvis lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Hr. Freddy Dam understregede, at hverken den nuværende eller den tidligere regering foretog

sig noget. Er hr. Freddy Dam ikke vidende om, at den såkaldte arbejdsgruppe afgav sin betænkning i september 2000, og at der i starten af 2001 blev iværksat et arbejde på præcis dette område i Told- og Skattestyrelsen, som førte til en lang række overvejelser i ministeriet og i styrelsen, og som blev afsluttet i sommeren 2002? Det vil sige, at hvis man skulle have et relevant grundlag at agere på, forelå det først i foråret 2002, altså i den nuværende regerings tid.

(Kort bemærkning).

Freddy Dam (V):

Man kan altid diskutere, hvad der er det relevante tidspunkt. Arbejdsgruppen afgav sin betænkning i september 2000, og skulle der gribes ind, kunne man vel i princippet have gjort det allerede på daværende tidspunkt. Men det er min opfattelse, at både den daværende regering og den nuværende regering mente, at et indgreb ikke var nødvendigt, fordi lovgivningen var god nok.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Det er jo et fuldstændigt absurd svar. Det kan da ikke være rigtigt, at hr. Freddy Dam siger, at enten er det klart for enhver, eller også er det uklart. Det må vel være sådan, at man forsøger at skabe sig klarhed over, hvordan forholdene er.

Som jeg har forstået det, har Told- og Skattestyrelsen arbejdet med spørgsmålet, og styrelsen har bedt om en stillingtagen fra ministeriets side, enten fra ministeren selv eller fra ledende embedsmænd. Det gør Told- og Skattestyrelsen da kun, hvis den mener, der er et problem, for ellers hænger tingene jo ikke sammen. Hvis det var sådan, at Told- og Skattestyrelsen mente, der ikke var noget problem, var der jo ingen grund til at bede om en stillingtagen.

Ministeriet bliver bedt om at foretage en stillingtagen i juni 2002. Anderledes er det ikke, og derfor må ansvaret for, at der ikke er foretaget noget, ligge hos den nuværende minister.

(Kort bemærkning).

Freddy Dam (V):

Efter min opfattelse er der altså ikke behov for at placere ansvaret i denne forbindelse. Det, der efter min opfattelse er behov for at fokusere på, er det faktum, at man i Skatteministeriet rent faktisk nåede frem til, at den lovgivning, vi havde og stadig har, efter ministeriets opfattelse var

god nok, og at der derfor ikke var grund til at gribe ind.

Kl. 18.15

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Ganske overraskende efter indholdet endte hr. Freddy Dams indlæg med konklusionen, at Venstre vil støtte forslaget. Men man kunne på baggrund af hr. Freddy Dams indlæg forstå det, som om der var en hærskere af eksperter, som havde rystet på hovedet af det her og bakkede skatteministeren op i, at der ingen tvivl var om det her.

Men det er jo ikke sandheden, må jeg sige til hr. Freddy Dam. Sandheden er jo, at der er en meget bred kreds af eksperter, som i varierende grad har vurderet, at det her er et problem. Nogle har sagt, at der måske er tvivl, og nogle har sagt, at det er fuldstændig klart, at skatteministeren har et problem i det her tilfælde.

Kunne hr. Freddy Dam ikke komme lidt nærmere på at dokumentere, hvem i alverden der var, der skulle underbygge den historie, som skatteministeren står ganske alene med, nemlig at der ikke er noget problem på den her front, hvilket i øvrigt er ganske velbeskrevet i betænkningen fra 2000?

(Kort bemærkning).

Freddy Dam (V):

Nu er det jo hverken hensigtsmæssigt eller muligt at give sig til at afveje, hvor mange eksperter der var for, og hvor mange eksperter der var mod. Det, jeg mener, der er fremgået af de dokumenter og af mediernes artikler i de seneste måneder, er, at efter min opfattelse har den overvejende holdning bakket op om ministeriets opfattelse, som går ud på, at den lovgivning, vi har, var god nok.

Men det er jo klart, at når man uafsladeligt konfronteres med, at der kan være en spinkel mulighed for, at der kan opstå tab, som man ikke ønsker, så er man jo på et tidspunkt nødt til at gribe ind. Det synes jeg så er fint nok. Når skatteministeren overdænges med bemærkninger om, at det vil være hans ansvar til sin tid, hvis der ikke gribes ind nu, så forstår jeg da godt, at skatteministeren griber ind.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Nu er muligheden for, at der er et skattehul, jo ikke mere spinkel end som så.

Som hr. Freddy Dam også nævnte i sit ordførerindlæg, foreligger der jo en ganske udførlig betænkning, som bl.a. beskriver det her problem. Og det er jo ikke hvem som helst, der har skrevet den, det er nogle af Skatteministeriets egne dygtige folk, der har stået bag plus nogle af de fremmeste eksperter på det her felt, der har beskrevet problemet, der har beskrevet en løsning.

Vil hr. Freddy Dam påstå, at nogle af landets bedste hjerner på det her område spilder deres tid, spilder Skatteministeriets penge på at beskrive problemer, beskrive en løsning, hvis ikke der er et problem?

Mener hr. Freddy Dam ikke, at det er temmeligt selvmodsige, når der foreligger en udførlig betænkning med nogle udførlige beskrivelser af problemet og en udførlig løsning?

(Kort bemærkning).

Freddy Dam (V):

Det er tidligere sagt i denne sag, at jura ikke er nogen eksakt videnskab. Juridiske afgørelser bygges på en juridisk overbevisning på basis af studier af praksis og litteratur, og det ene og det andet, og selvfølgelig er der forskel på, hvad eksperterne mener.

Det er jo også grunden til, at bankerne har indledt disse sager ved domstolene, og det er faktisk noget, der tilkommer domstolene at afgøre. Det er ikke sådan, som jeg også sagde i min ordførertale, at det er Folketinget, der uafsladeligt skal gå ind og afgøre enkeltsager.

Jeg synes, at den rigtige måde at gribe det her an på, havde været i princippet at afvente, at domstolene taler. Men jeg er da også af den opfattelse, at når man uafsladeligt bliver konfronteret med, at det vil være skatteministerens ansvar, om han ikke griber ind, så er man jo på et eller andet tidspunkt trods alt nødt til at sige, ja men vel, så må vi jo gå ind og regulere her, så det står mejslet i granit, hvad der fremover skal være retsstillingen på det her område.

Fjerde næstformand (Margrete Aukén):

Så er det hr. Jacob Buksti som ordfører.

Jacob Buksti (S):

Dette lovforslag skal tydeliggøre, at der ikke kan være tvivl om, at banker, der annullerer egne aktier, ikke kan foretage et fradrag for de tab, der skatteteknisk opstår. Det lovforslag burde være fremsat allerede i maj 2002. Igen et forslag må-

ske 2 år for sent, måske mange milliarder for sent.

Spørgsmålet om annullering af egne aktier indgik i den arbejdsgruppes overvejelser, der i september 2000 havde færdiggjort en betænkning om aktieavancebeskatningsloven. Det var i den betænkning, at arbejdsgruppen påpegede, at der var et problem vedrørende annullation af egne aktier.

Skatteministeren skriver som svar på spørgsmål 194, 195, 198 og 200 af 9. februar 2004, at det ikke blev diskuteret, hvorvidt egne aktier, der annulleres, kan være næringsaktier. Der blev heller ikke taget stilling til, hvorvidt der kan nægtes fradrag for tab, fordi der alene var tale om et skatteteknikk tab.

Kl. 18.20

Dette udsagn holder åbenbart ikke for en nærmere prøvelse. Advokat Christian Bachmann, partner i advokatfirmaet Bech-Bruun Dragsted, skriver således i en artikel i Berlingske Tidende den 22. marts 2004, at der i betænkningen om aktieavancebeskatning side 264 blev taget stilling til spørgsmålet om annullation af disse bankaktier, og at der opstår et skatteteknikk fradrag. For som han skriver:

»At påstå, at spørgsmålet om fradragsret for annullation af egne næringsaktier ikke blev grundigt behandlet af arbejdsgruppen, er derfor et forkert postulat.«

Folketingets Skatteudvalg er altså ved skatteministerens svar til udvalget blevet fejlinformet, og det er uacceptabelt.

Af samme svar fremgår, at man i Told- og Skattestyrelsen i begyndelsen af 2001 har en række interne overvejelser om bankers kapitalnedsættelser med efterfølgende tab. Det interne arbejde i ministeriet blev gjort færdigt i foråret 2002, men også i denne sag uden nogen form for initiativer fra ministerens side.

Spørgsmålet er derfor, og det vil jeg gerne bede ministeren svare på: Hørte ministeren slet ikke om sagen i foråret/sommeren 2002? Eller vil ministeren påstå, at hans egne embedsmænd har forholdt ham vigtige oplysninger om milliardfradrag med risiko for milliardtab for samfundskassen? Hvis det sidste er tilfældet, må der være et megaproblem i ministeriet, som ministeren har et ansvar for at gøre noget ved.

Af de oversendte svar er det jo kommet frem, at der for årene 1999-2001 er tale om fradrag på 5 mia. kr. Sagen drøftes ifølge svaret på et møde den 4. juni 2002, og Skatteministeriet bliver her bedt om en afklaring af, hvorvidt der er udsigt

til en ændring af aktieavancebeskatningsloven. Et sådant spørgsmål kan da kun være begrundet i, at man mente, at der var behov for en ændring.

Et lovforslag, der tager højde for dette problem, fremkommer imidlertid først den 24. februar 2004, efter at sagen har været grundigt omtalt i pressen, og efter at skatteministeren har gentaget, at lovforslaget fremsættes for at fjerne en usikkerhed om annullation af aktier, og dermed nærmest er unødvendigt. Denne usikkerhed burde være fjernet tilbage i maj 2002. Forhåbentlig viser det sig, at loven ikke er nødvendig, men skatteministeren har igen vist, at han først agerer, når oppositionen og pressen bringer sager op.

Det viser med al tydelighed, at regeringen i foråret 2002 troede, at alt var muligt, når det drejede sig om at lade skattehuller stå åbne. Det er skammeligt. Men som altid vil Socialdemokratiet lægge stemmer til at lukke truende skattehuller, også selv om vi står med risikoen for, at man her først kaster brønden til, efter at barnet er druknet. Det er dyrt for ordentlige folk, der passer deres arbejde, at Danmark har en skatteminister, der efterhånden har gjort det til en arbejds metode at reagere for sent, når ulykkerne er sket.

Jeg skal for god ordens skyld sige, da Det Radikale Venstres ordfører ikke kan være til stede, at disse synspunkter også gælder Det Radikale Venstre.

Mikkel Dencker (DF):

Jeg skal gøre det ganske kort, for jeg synes allerede, det har været glimrende belyst af de tidligere ordførere, hvad sagen drejer sig om.

Som de allerede har været inde på, er lovforslaget fremsat efter den presseomtale, der var for en måneds tid siden af, at flere banker mener, at de har ret til fradrag for opkøb og annullering af egne aktier.

Jeg har forstået på ministeren, at det allerede fremgår af lovgivningen på området, at der ikke er ret til fradrag for disse tilfælde. Ikke desto mindre er loven ikke så klart formuleret, at det afholder nogle fra at forsøge at få et fradrag alligevel. Som følge heraf verserer der en række sager for tiden om dette emne.

For at der fremadrettet ikke skal herske nogen tvivl om, at der ikke er ret til sådanne fradrag for opkøb og annullering af egne aktier, præciseres loven med dette forslag. Det er en in-

tention, som Dansk Folkeparti er enig i, og vi kan dermed støtte lovforslagets vedtagelse.

Charlotte Dyremose (KF):

Da fru Else Theill Sørensen desværre var nødt til at løbe ud ad døren, har jeg lovet på hendes vegne at udtale følgende:

Den ideelle skattelovgivning er klar og utvetydig. Om en sådan skattelovgivning findes, skal jeg ikke kunne sige, men det er i hvert fald ikke i Danmark, den findes. Det siger jeg ikke for at klandre den nuværende skatteminister, for ansvaret for skattelovgivningens manglende klarhed er et ansvar, han må dele med alle tidligere skatteministre og regeringer. Jeg er egentlig helt sikker på, at de alle har gjort deres bedste.

Det lovforslag, vi her står med, er foranlediget af, at der her åbenbart er et område, hvor lovgivningen ikke er tilstrækkelig klar. Lovforslaget skal tydeliggøre, hvordan det skattemæssigt skal behandles, når et selskab køber og efterfølgende annullerer egne aktier. Når jeg bruger ordet tydeliggøre, og når det ord også er brugt i bemærkningerne, er det, fordi såvel som Skatteministeriet som skattemyndighederne er af den opfattelse, at de skattetekniske tab, der kan opstå i forbindelse med køb og annullering af egne aktier, ikke er fradragsberettigede.

Den opfattelse er der rejst tvivl om, og det er på den baggrund, skatteministeren nu fremsætter dette lovforslag til tydeliggørelse af reglerne. Det kan Det Konservative Folkeparti støtte.

Kl. 18.25

Morten Homann (SF):

Jeg synes, det er prisværdigt af skatteministeren at have fremsat det her forslag. Men jeg synes, man skal skrive sig bag øret og notere sig, at hvis ikke det var, fordi SF bakket op af resten af oppositionen havde rejst den her sag og havde peget på det her problem, havde der ikke været noget lovforslag. Så ville det milliardtab, som staten står med risiko for at stå med, have været om muligt endnu større. Så skatteministeren har demonstreret alt andet end rettidig omhu, men bedre sent end aldrig.

Så vil jeg dog sige til skatteministerens forsvaret, at jeg faktisk tror, at det her lovforslag er en ny rekord, når det drejer sig om skattehuller, for der er jo kun gået 2½ år med det her forslag, og så hurtige tror jeg faktisk ikke vi har været før. Så ros til skatteministeren for det.

Der er jo ikke tale om en ny sag. Der er jo tale om et problem, der har været velbeskrevet som

sagt af Skatteministeriets egen arbejdsgruppe med nogle af landets fremmeste eksperter, som beskrev problemet meget nøje i betænkningen fra december 2000 og beskrev løsningen tilsvarende nøje. Så det kan ikke komme som nogen overraskelse, at der er et problem her.

Det viser sig også af de dokumenter, der er oversendt til Folketingets Skatteudvalg, at der har været opmærksomhed på problemet i Told og Skat, som har bedt ministeriet om at komme med en udmelding om, hvordan man ville fortolke det her.

I mandags i Berlingske Tidende havde advokat Christian Bachmann som tidligere nævnt en meget interessant artikel, hvor han slog nogle af de her ting fast. Han bekræfter netop, at det har været et velbeskrevet problem. Når skatteministeren gentagne gange har forsøgt at forklejne det, der står i betænkningen, med, at det står langt omme, og at det slet ikke er med i executive summary, som det vist hedder, i betænkningen, så er det at omgå virkeligheden meget lemfældigt. Virkeligheden er, at det er et velbeskrevet problem, og at der er en velbeskrevet løsning på det.

Men Christian Bachmann peger i sin artikel fra Berlingske Tidende også på et andet væsentligt problem, nemlig at ministeriets og ministerens forfægtning af, at der er klar gældende ret på området, ganske enkelt ikke holder vand. Der er ikke klar ret på området. Der er en arbejdsgruppe fra ministeriet, som har beskrevet en klar ret, som er det stik modsatte af den, ministeriet så forfægter nu 3½ år senere. Der kører en sag ved Landsskatteretten, som netop skal afklare den gældende ret på området.

Så at påstå at der er klar ret på området er en tilsnigelse. Hvis der skal være nogen klarhed, så er det sådan set, at retstilstanden skulle være den stik modsatte af, hvad skatteministeren påstår, nemlig at der faktisk er en ret til det her fradrag.

Men som sagt ros til skatteministeren for om sider at fremsætte forslaget, og vi kan håbe, at det kan spare skatteyderne for nogle milliarder og begrænse tabet.

Men jeg vil lige knytte et par ganske korte bemærkninger til selve det konkrete lovforslag. For det første er den konkrete udformning ikke helt uden problemer, specielt når det drejer sig om annullering af aktier i forbindelse med fusion. Ofte er en fusion mellem pengeinstitutter en overtagelse, hvor man ved sådan nogle fusioner opkøber hinandens aktier. Den situation skal i

hvert fald afklares og er ikke entydigt beskrevet i det foreliggende lovforslag. Det vil vi forsøge at få belyst under udvalgsarbejdet.

Tilsvarende er også noget andet meget uklart, Hvis man læser lovforslaget og finder en anden model for forhøjelser, som ligger i det her lovforslag, så er det ikke den samme model, som skatteministeren tidligere har påstået og tidligere har anvendt, hvis man kigger på de dokumenter, som er blevet oversendt fra ministeriet om behandlingen i Told og Skat. Så modellen for forhøjelse er åbenbart også skiftet i denne her fuldstændig soleklare tilstand, som retten efter skatteministerens mening skulle have.

Så ros for at forslaget er fremsat, nogle kritiske bemærkninger, som vi skal se nærmere på under udvalgsarbejdet om den konkrete model, og så selvfølgelig en støtte fra SF til at få lukket det her hul, og så kunne omkvædet for den nuværende skatteminister være: Bedre sent end aldrig.

Kl. 18.30

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Der er en kort bemærkning til hr. Freddy Dam, men jeg tror, han lige havde glemte, at sådan en foregår fra hans egen plads.

(Kort bemærkning).

Freddy Dam (V):

Jeg vil gerne bede hr. Morten Homann om at prøve i detaljer at beskrive for mig, hvad det er præcist, der karakteriserer et såkaldt skattehul. Altså skattehuller har været omtalt i et væk fra denne talerstol, og nu synes jeg tiden er kommet til, at vi får en nøje forklaring på, hvad et skattehul egentlig er. Det er mit ene spørgsmål.

Mit andet spørgsmål er: Hvis det nu viser sig, hvad vi jo tror nogle af os, at en endelig retsafgørelse fører til, at Skatteministeriet får medhold, vil hr. Morten Homann så fortsat fastholde, at det, vi gør i dag, er at lukke et skattehul?

Til sidst skal jeg lige spørge, om det efter hr. Morten Homanns opfattelse er sådan, at hver gang man må tro, at der er relevant retlig tvivl omkring fortolkningen af lovgivningen, så bør Folketinget gå ind og lovgive bare for en god ordens eller for god sikkerheds skyld?

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg tror, at både jeg selv og hr. Freddy Dam vil have os frabedt, at jeg på stående fod skal forsøge at komme med en udtømmende beskrivelse

af, hvad der er skattehuller, og hvad der ikke er skattehuller. Men det, der i hvert fald er kendetegnende ved et skattehul som f.eks. det her, er, at der er en klar modstrid mellem, hvad der er virkeligheden, såfremt en virksomhed kan få et fradrag endda i den størrelsesorden, vi taler om, og hvad der har været intentionen.

Det har forhåbentlig ikke været lovgivningens intention, men jeg synes da, det kunne være interessant, hvis hr. Freddy Dam havde det synspunkt, at det skulle være muligt at opnå fradrag for at annullere sine egne næringsaktier. Hvis det er det, der er tilfældet, så har vi selvfølgelig en ny diskussion, og så lad os diskutere det. Hvis ikke det er det, der er hensigten, og vi har en lov, der rent faktisk gør det muligt, så er det en klar definition på et skattehul, at man har en lov, som ikke lever op til hensigten.

Så vil jeg sige til hr. Freddy Dam: Nej, der kan givetvis være situationer, hvor der er en uhenigtsmæssighed i lovgivningen, som Folketinget ikke skal besvære sig med. Men jeg vil sige, at som udgangspunkt er det Folketingets opgave og Folketingets ansvar at lave en lovgivning, som er i overensstemmelse med de intentioner og de principper, som vi har. Derfor skal skattehuller lukkes, ikke mindst når det drejer sig om skattehuller som det her, som er i mange milliarder kroner-klassen, som kan koste skatteyderne utrolig dyrt.

(Kort bemærkning).

Freddy Dam (V):

Jamen det nytter jo ikke. Jeg synes, det er vanskeligt at diskutere, hvis det er sådan, at den ene af parterne, der diskuteres, ikke kan eller ikke vil beskrive, hvad et skattehul går ud på.

Her bebrejder man skatteministeren, at han ikke lukker et skattehul, og et skattehul som muligvis ikke er der, og ingen af os aner, og Folketinget aner ikke, hvad der egentlig skal forstås ved et skattehul. Det må da være det mindste, man kan forlange, at man beskriver, hvad det er man ønsker at få lukket.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Nu gav jeg faktisk hr. Freddy Dam en løselig, hurtig beskrivelse af, hvad der i hvert fald er skattehuller. Når der er en modstrid mellem, hvad der klart er intentionen bag lovgivningen, og hvad der viser sig at være den faktiske retstilstand. Det kunne være en mulighed, som er blevet afdækket af en virksomhed, i det her tilfælde

efter alt at dømme Jyske Bank, inspireret af en betænkning skrevet i Skatteministeriets regi.

Det var et bud på en definition på et skattehul, men jeg forventer ikke, og jeg håber heller ikke, at hr. Freddy Dam forventer, at man fra Folketingets talerstol på stående fod skulle give en udtømmende definition på, hvad alle skattehuller kan gå ud på.

Så vil jeg godt sige til hr. Freddy Dam, at det her er jo ikke hvad som helst. Det lyder, som om det er noget, der er opstået ud af den blå luft. Det er et skattehul, som er velbeskrevet af en arbejdsgruppe nedsat af Skatteministeriet, hvor man har beskrevet problemet nøje, man har beskrevet løsningen nøje, og som tilmed kan koste skatteyderne et meget stort milliardbeløb. Hvis ikke det er skattehul, og hvis ikke det fortjener Folketingets opmærksomhed, så undskyld mig, så ved jeg ikke, hvad det fortjener.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Morten Homann, om ikke hr. Morten Homann synes, det er bemærkelsesværdigt, at det tilsyneladende er så uklart for Venstres ordfører, hvad skattehuller er, at han bliver nødt til at spørge SF's ordfører?

Skatteministeren siger jo selv i svaret på spørgsmål 155 i bilag 292, alm. del, at det kan være en lille smule svært at se, hvor grænsen går mellem efterlevelse af lovgivningssystemet med uheldige konsekvenser og så en bevidst udnyttelse af et hul.

Kl. 18.55

Kan SF's ordfører ikke være enig i, at et skattehul må være der, hvor man opnår fradrag for udgifter, man aldrig har haft, eller hvor man opnår fradrag for de samme udgifter to gange? Eller at man f.eks. opnår fradrag for noget, som rent teknisk er et tab, men ikke et tab som er i den her sag, eller hvor det drejer sig om, at man har tilrettelagt et tagselvord, hvor man kan gå ind og øse af kassen, så man får penge fra det offentlige uden at have haft nogen udgifter.

Det er vel et princip i dansk skattelovgivning, at man har fradrag for udgifter, som medgår til at erhverve den indkomst eller indtjening, man har. Huller må være, når man har fradrag, uden at der er nogen udgift.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Det var vist det mest lysende eksempel på et støttespørgsmål, vi har haft i nyere tid, så jeg tror kun, at jeg vil tillade ordføreren at sige ja el-

ler nej, og så må hr. Jakob Buksti tage ordet i anden omgang, hvis han synes, det er nødvendigt at komme efter.

(Kort bemærkning).

Morten Homann (SF):

Jeg tror så, at svaret må blive et ja til hr. Jakob Buksti, men jeg vil sige nej til den del af spørgsmålet, der handler om, om det kommer bag på mig, at Venstres ordfører må spørge SF til råds. Det kommer sådan set ikke bag på mig.

Venstre har forsøgt at forklejne og forplumre diskussionen om skattehuller, lige siden man tiltrådte som regering, og det er meget sigende, at netop denne her sag bliver rejst af SF, og at det er på SF's foranledning, at vi står her i dag.

Tilsvarende var der en sag, kendt som TDC-sagen, i efteråret, som også blev rejst af oppositionen, så det undrer mig egentlig ikke, at Venstre må spørge SF til råds om, hvad der er skattehuller.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg vil henvise resten af diskussionen til anden omgang.

Line Barfod (EL):

Da Enhedslistens ordfører, fru Pernille Rosenkrantz-Theil, ikke kan være til stede, skal jeg på hendes vegne fremføre følgende:

Der er nogle banker, der har fået den idé, at de kan rive deres egne aktier i stykker, lave dem til konfetti og derefter trække konfettien fra i skat.

Af de store banker gik Jyske Bank og Sydbank i spidsen. Danske Bank har i offentligheden forsøgt at optræde mere moderat, men på deres generalforsamling i tirsdags kastede de sløret. På spørgsmål fra kritiske aktionærer var det klare svar, at kan Danske Bank bruge denne fidus, vil de også gøre det, selv om de principielt er enige i myndighedernes tolkning af, at denne fidus ikke er lovlig.

Kan de bruge denne fidus, så vil de bruge den, selv om de er enige i, at det aldrig har været meningen, at man skulle kunne trække konfetti fra i skat. Det kan kun betegnes med et ord: grådighed.

Banker sælger og køber aktier. Det er en del af deres forretning. Tjener de penge på køb og salg, skal de betale skat. Taber de penge på en handel, kan de trække tabet fra i skat. Sådan er reglerne, og det er der principielt ingen problemer i. Men pludselig opfinder nogle banker den påstand, at

hvis de køber aktier i banken selv og river dem i stykker, så har de haft et tab, som de vil trække fra i skat. Det er rendyrket skatteunddragelse.

I stedet for at rive aktierne i stykker kunne de være solgt og have givet banken en fortjeneste eller som minimum et mindre tab, end hvis aktierne makuleres. Hvis de virkelig tabte penge på makuleringen, ville de selvfølgelig aldrig gøre det, for et reelt tab er altid større end den skattemæssige fordel af tabet, så det vælger ingen frivilligt.

Sagen er da også, at bankerne ikke taber penge. Når banker og andre virksomheder annullerer aktier, som det teknisk hedder, stiger alle de tilbageværende aktier tilsvarende i kurs og værdi. Aktier er jo udtryk for, at man ejer en andel af en virksomhed. Bliver der færre andele, bliver de enkelte andele naturligvis mere værd.

Banken taber ikke i værdi, når der bliver færre aktier, og aktionærerne taber intet. Derfor er der naturligvis ikke noget tab, der skal kunne trækkes fra. Så simpelt er det, og sådan gælder det for alle landets virksomheder. Kun enkelte banker mener noget andet for netop deres vedkommende.

Opkøb og makulering af egne aktier er en metode til at udbetale udbytte til aktionærerne. Enten udbetales de som simpelt udbytte til aktionærerne, eller man makulerer egne aktier, hvorefter aktionærerne får udbyttet i form af kursstigninger.

Begge former for udbyttebetaling er helt legale, men dog med den forskel, at ordinært udbytte beskattes straks ved udbetalingen, mens udbytte i form af kursstigninger i nogle tilfælde vil være helt skattefrit, i andre medføre en udskydelse af det tidspunkt skatten skal betales.

Der er altså en skattefordel for aktionærerne ved at bruge den sidste form for udbyttebetaling. Det har Enhedslisten flere gange kritiseret, men her har Folketinget med åbne øjne vedtaget, at der skal være en skattefordel for aktieejere.

Til gengæld har Folketinget aldrig vedtaget noget som helst om, at konfetti skal kunne trækkes fra i skat, heller ikke når konfettien er lavet af egne aktier. Og udbetaling af udbytte kan intet firma trække fra i skat, uanset hvilken form for udbyttebetaling man vælger. Sådan er det selvfølgelig også for banker.

Kl. 18.40

I Sydbank har de konfetti, de mener er mere end 100 mio. kr. værd; i Jyske Bank mener de, at resterne af aktierne er 600 mio. kr. værd. For alle

banker er beløbet i værste fald tæt på 6 mia. kr., penge, der i givet fald skal betales af landets øvrige skatteborgere.

Hverdagen er fyldt med valgsituationer, hvor man skal vælge mellem at have en formel ret, man selv må tage ansvar for, om det også er rimeligt. Sådan optræder vi over for hinanden, og selv de største virksomheder har måttet indse, at det ikke er nok at kunne henholde sig til en eller anden paragraf, når omverdenen vurderer, hvordan en virksomhed optræder.

Det ved producenten af sportsudstyr, der måtte afstå fra at bruge børnearbejde, selv om det var lovligt. Det ved Shell, der måtte opgive at dumpe en olieplatform i Nordsøen, selv om de havde ret til det. Og det ved mange andre firmaer, der har indset, at det ikke nytter noget bare at finde et formelt hul i lovgivningen.

Vil virksomhederne have så stramme regler, at der aldrig kan findes et enkelt punkt, der kan fortolkes eller omgås med stor spidsfindighed, så bliver det et paragrafrytteri, der vil kvæle ethvert initiativ. På samme måde som myndighederne, herunder skattemyndighederne, skal administrere på en måde, så der er plads til ret og rimelighed, skal virksomhederne naturligvis også handle ud fra ret og rimelighed. Derfor burde bankerne trække deres urimelige krav om fradrag for aktier, de har revet itu.

Når det er sagt, så ærgrer det selvfølgelig, at skatteministeren og myndighederne ikke for længst og senest, da der opstod den mindste tvivl i denne sag, straks fik præciseret lovgivningen, så man i hvert fald havde minimeret tabet. Men sådan er det jo med denne regering. Kan et hul til gavn for vennerne få lov til at leve, så foretrækker man helst det.

Jann Sjørnsen (KD):

Da der er skabt usikkerhed om skattemyndighedernes opfattelse vedrørende de skattemæssige konsekvenser af, at et selskab køber og annullerer egne aktier, ja, så har regeringen fremsat L 173. Jeg skal ikke gennemgå materien yderligere, men vi kan selvfølgelig tilslutte os det formål, der er med lovforslaget, og den hensigt, det har, idet jeg jo selvfølgelig bemærker, at det også understreges i lovforslaget, at regeringen med forslaget selvfølgelig ikke har til hensigt at påvirke udfaldet af de verserende sager. Det ville selvfølgelig heller ikke være specielt klogt at fremsætte et forslag med lige præcis det formål.

Man kan diskutere det kunstneriske indtryk, eller om regeringen har udvist rettidig omhu i

den her sag. Den debat vil jeg springe over ved denne lejlighed, men altså blot give Kristendemokraternes tilslutning til det fremsatte lovfor-slag.

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Formålet med lovforslaget er at tydeliggøre de skattemæssige konsekvenser, som følger af, at et selskab annullerer sine egne aktier. Lovforslaget skal ses på baggrund af den usikkerhed, der har været i forbindelse med en række verserende sa-ger, hvor banker har købt og derefter annulleret egne aktier.

Ved et selskabs annullering af egne aktier er der tale om en kapitalnedsættelse, der omfattes af reglerne om udbyttebeskatning, men selska-bet modtager ikke skattepligtigt udbytte; selska-bet kan ikke fradrage udlodning af udbytte til aktionærerne. I de verserende sager er spørgs-målet, om der som følge af annullering af egne aktier er opstået et fradragsberettiget tab for sel-skaber efter regler i aktieavancebeskatningslo-ven.

Lovforslaget har ikke til formål at ændre på reglerne eller påvirke udfaldet af de verserende sager. Det er således fortsat skattemyndigheder-nes opfattelse, at disse skattetekniske tab ikke er fradragsberettigede. Køb og efterfølgende an-nullering af egne aktier er en udlodning, som ikke kan fradrages i selskabernes skattepligtige indkomst, heller ikke via regler i aktieavancebe-skatningslovgivningen.

Da der imidlertid er skabt usikkerhed om denne opfattelse og for at understrege regerin-gens vilje til at forhindre, at sådanne skatteteknis-ke tab kan udnyttes, foreslås det, at reglerne ty-deliggøres igennem denne lovgivning.

Kl. 18.45

Jeg er glad for at kunne konstatere, at et fler-tal i Folketinget kan tilslutte sig lovforslaget, og jeg ser frem til en konstruktiv udvalgsbehand-ling og vil naturligvis svare på de spørgsmål, som måtte komme. Jeg er bl.a. helt opmærksom på de bemærkninger, som SF's ordfører gjorde, og jeg vil være helt optaget af at få bragt de af-klaringer til veje, som ønskes.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Der skal allerede nu svares på spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg tillod mig i min ordførertale at stille nogle konkrete spørgsmål til ministeren, og det vil jeg gerne gøre en gang til.

Jeg vil gerne høre, om ministeren slet ikke blev informeret om sagen i sommeren 2002. Blev ministeren informeret om den konkrete sag med bankernes mulige annullering af aktier, eller vil ministeren påstå, at hans egne embedsmænd har forholdt ham vigtige oplysninger om milli-ardfradrag med risiko for milliardtab for sam-fundskassen?

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Helt ærligt: Jeg har faktisk svaret på præcis det samme spørgsmål ved to onsdagsspørgsmål, så jeg vil sådan set henvise til de besvarelser, jeg al-lerede har givet.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu kan det godt være, at det er min opfattelses-evne eller muligvis min evne til at læse indenad, der er noget i vejen med, men så vidt jeg kan se, har ministeren ikke svaret på det. Ministeren har givet en redegørelse for, hvad der er sket, og op-lyst, at ministeriet er blevet spurgt. Men man har ikke svaret på, om ministeren selv er blevet præsenteret for problemet og i givet fald hvor-dan, eller om det er sådan, at ministeriets em-bedsmand har holdt det for sig selv.

Vi kan jo se, at det har været en lang proces. Fra begyndelsen af 2001 til sommeren 2002 sid-der man i Told- og Skattestyrelsen og behandler problemet, og det er oppe at vende i ministeriet på i hvert fald to møder i juni 2002. Det afgøren-de er, om ministeren er blevet præsenteret for problemet eller ej, altså om ministeriets embeds-mænd har ladet være med at fortælle ministeren om det.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg har meget stor respekt for Folketingets tid, og jeg vil altså endnu en gang gøre opmærksom på, at jeg har svaret på præcis de spørgsmål så sent som sidste onsdag. Hvis der er behov for yderligere afklaring, stiller jeg naturligvis gerne op, men jeg synes bare, at spørgeren burde sætte sig ind i de besvarelser, der allerede er givet.

Jeg kan bare sige, for nu at gøre det meget kort, at den undersøgelse, som sluttede i 2002,

blev startet i min forgængers tid. Der blev antydning af nogle muligheder i forbindelse med det problem, vi kredser om, men undersøgelsen drejede sig først og fremmest om private aktionærers vilkår, 100.000-kr.-grænsen, 3-års-reglen osv.

Man kunne jo spørge sig selv: Jamen hvis det blev antydet allerede dengang, hvorfor greb man så ikke ind allerede dengang? Men på et senere tidspunkt forelå der altså en betænkning, og der var et møde blandt embedsmændene. Alt det har jeg redegjort for. Jeg har også redegjort for, hvor meget jeg vidste, og hvornår jeg fik det at vide, og jeg synes bare, spørgeren burde se på de besvarelser, som allerede er givet.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Jacob Buksti i anden omgang, så derfor må talerstolen viges til fordel for hr. Jacob Buksti.

Jacob Buksti (S):

Jeg er ked af, at jeg bliver nødt til at tage ordet i anden omgang, men jeg har jo ikke ret til flere korte bemærkninger.

Jeg bliver nødt til at sige, at det er altså ikke rimeligt, at ministeren påstår, at jeg ikke har læst, hvad der er svaret. Jeg har det her, og jeg har selv været til stede alle de onsdage, hvor sagen har været på dagsordenen, så jeg synes, ministeren skulle stikke piben ind og forholde sig til det, der foreligger.

Ministeren har ikke på noget tidspunkt svaret på, hvorvidt han selv er blevet præsenteret for problemet – ja eller nej – og hvorfor der ikke er truffet nogen beslutning om, hvorvidt der skulle foretages noget. Det kan ministeren bare svare på, og ministeren skal ikke påstå heroppefra, at undertegnede ikke har sat sig ind i sagen. Jeg har en stor sagsmappe og har været med hver eneste gang, og det ved ministeren godt.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 18.50

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 128:

Forslag til folketingsbeslutning om børnefamiliers ret til omsorgsdage.

Af Villy Søvndal (SF) m.fl.

(Fremsat 17/2 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Regeringen er fuldt ud opmærksom på, at de vilkår og det pres, som børnefamilierne lever under i dag, gør det vanskeligt for familierne at få det hele til at hænge sammen.

Regeringen har allerede taget en række store og små initiativer, som giver bedre vilkår for børnefamilierne. Vi har først og fremmest fået vedtaget 1 års fleksibel barselorlov; vi har sikret, at lønmodtageren kan aftale med sin arbejdsgiver at gå på deltid; vi har forbedret mulighederne for pasning af barn uden for egen bopælskommune; vi har forbedret rammerne for madordninger i skolerne; vi har skabt bedre mulighed for pasning af børn i eget hjem, og vi har indført større valgfrihed af praktiserende læge. Det er såvel store som små skridt, men de vedrører alle sammen de livs- og arbejdsvilkår, der kendetegner børnefamiliernes hverdag.

Vi skal desuden se på de rammer, der findes for den enkelte families dagligdag i form af boligforhold, sundhedstilstand, arbejdsforhold og pasningsmuligheder, og som er med til enten at fremme gode betingelser for familien eller sætte begrænsninger for familien. Regeringen har som bekendt nedsat et ministerudvalg, der skal kortlægge problemfelterne og komme med konkrete forslag, der kan skabe større fleksibilitet, frihed og kvalitet i arbejdsliv og familieliv, men regering og Folketing kan og skal vel heller ikke gøre det hele alene.

Bedre rammer må følges op af de centrale aktører, der har det konkrete ansvar i dagligdagen. Kommunerne skal sikre, at den offentlige service svarer til familiernes behov. Arbejdsmarkedets parter kan gøre mere for, at overenskomsterne og den daglige ledelse og samarbejdet på arbejdspladserne fremmer fleksibilitet og familievenlige arbejdspladser, og der er allerede i dag på flere områder skabt mulighed for, at den